

Mirakel- medicin

holder diabetisk øjensygdom i ave

30 år med diabetes 1

Dorte Lindholdt har i de sidste 30 år levet med diabetes 1, (ungdomsdiabetes) som er insulinkræven-

de. Det har dog heldigvis i mange år ikke haft nogen indvirkning på synet.

Pludselige syns- ændringer opstår

Men for 5½ år siden opstod der ændringer, fortæller Dorte

Lindholdt, synet blev gradvist ringere. I begyndelsen troede jeg blot, at det var en udvikling i negativ retning af mit læsesyn. Jeg opsøgte derfor en optiker for at få en bedre brille. Optikeren fandt ud af, at det ikke var en bedre brille,

der kunne hjælpe. I stedet bad han mig søge øjenlæge, som konstaterede en svag grå stær og i øvrigt kunne konstatere, at jeg så meget dårligt. Derefter henvendte jeg mig på Steno Diabetes Center, som jeg jo kendte. De kontrollerede sammen med en øjenlæge fra Glostrup Hospital mit syn gennem et års tid, men fandt ikke de gængse symptomer på øjenforandringer, som karakteriserer mange diabetikere.

Men på et tidspunkt fik Steno et nyt apparat til skanning af nethinden, som påviste forklaringen på mit ringe syn: En kraftig hævelse af nethinden i den gule plet (maculaødem) på begge øjne.

Miraklet indtræffer

Derefter gik det stærkt. Mit syn var nu så ringe, at jeg havde besvær med at læse, og jeg følte mig utilpas ved at køre bil. Efter en uge blev jeg så undersøgt af øjenafdelingen på Glostrup Hospital, og fik straks en behandling med laser på det ene øje. Det andet var så dårligt, at laserbehandling ikke var aktuelt. Man besluttede derfor at give mig en ny behandling ved indsprøjtning af medicin i øjet. Der var tale om en serie-injektion på 3 gange i hvert øje. Det blev til 2 serier eller 6 injektioner i hvert øje med fire ugers mellemrum. Effekten var formidabel.

I løbet af 6 - 9 måneder kunne jeg køre bil og læse igen med almindelig læsebrille, og en undersøgelse viste, at mine nethinder havde et normalt udseende. Det følte nærmest mirakuløst!

Kørekortsynet er intakt

Den lange tid uden behandling har dog medført skader på mine nethinder, så synet ikke er fuldstændigt genoprettet. Men det er så godt nu, at jeg klarer mig med en læsebrille på 3 dioptri. Udenfor læsebrillens rækkevidde kan jeg have svært ved at læse fx opslag på en café væg over dagens menu eller genkende ansigter. Jeg har ikke behov for afstandsbrylle, og jeg har ingen problemer med kørekortsynet - det er bedre end kravene.

Det kan godt være, at jeg sætter mig lidt tættere på PC-skærmen end andre, og jeg har da også overvejet at anskaffe en stor fladskærm, så jeg ikke skal sidde så tæt på fjernsynet for at se underteksterne. Men det er helt slut med at lægge store sedler på sagsmapperne for at holde styr på mine arbejdsopgaver som fuldtids byplanarkitekt. Og jeg arbejder helt ubesværet på PC med normal skriftstørrelse.

5 ugers interval for injektioner sikrer normalsyn

Injektionerne skal jeg have for livet. Øjenlægerne har prøvet sig frem med forskellige intervaller på henholdsvis 4, 5 og 7 uger og prøvede endda med et stop på 10 uger. Det skulle de ikke have gjort. Synet

faldt helt tilbage til udgangspunktet, og vi måtte begynde forfra, således at vi nu har fundet et interval på 5 uger, som stabiliserer mit syn på det gode niveau, det har nu.

Jeg har efterhånden fået mindst 30 indsprøjtninger i hvert øje - uden bivirkninger - heldigvis.

Stop i behandlingen vil være skæbnesvangert

Til gengæld kan jeg blive rystende nervøs, når jeg hører

regionspolitikere tale om at reducere medicinudgifterne ved bl.a. at inddrage medicin anvendt i fx Norge, men hvor hverken langtidseffekt eller bivirkninger er kendte. Det vil være en katastrofe for mig, hvis jeg ikke får en medicinbehandling på nuværende niveau. Jeg risikerer simpelthen at blive uarbejdsdygtig og at miste så meget syn, at jeg må have hjælp. Det samme må min mand, som lider af Parkinsonisme. Uden mit syn og min

bistand må han have mere hjælp udefra. Det kan blive til en ganske kraftig støtte fra det offentlige, som kan blive nødvendig, hvis ikke jeg bevarer mit syn.

I dag klarer jeg mit job som byplanlægger ubesværet, og selv om jeg ikke tegner så meget, så kan jeg sagtens tegne med tynde streger om nødvendigt, ligesom jeg har tegning og akvarelmaleri som hobby. Hjemme har jeg en luplampe i de tilfælde, hvor jeg skal se særligt små detaljer - men det har de fleste nok også behov for.

Det interessante er, at selv om jeg nu har været i behandling i 4 år, så kan jeg - og øjenlægerne - konstatere fortsat små synsforbedringer. Faktisk er det kun små tekster på skilte i montere på museer, som kan volde mig problemer, men jeg kan sagtens læse underteksterne i biografen.

I forhold til udgangspunktet, hvor professor Michael Larsen på Glostrup Hospital konstaterede mit dårlige syn og bemærkede, 'vi skal være glade, såfremt vi blot kan stabilisere synet', og så til i dag, hvor begge øjne er lige gode, og hvor øjenlægerne ikke længere kan påvise hævelser i min nethinde, må jeg sige, at jeg er ekstatisk lykkelig. ■

For information om ny behandling af diabetisk øjensygdom se VOS 2010 nr. 4 side 12.

